

Arrest

nr. 127 599 van 29 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 25 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. MICHOLT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 23 januari 2013 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 29 januari 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Chinese nationaliteit te bezitten, en een boeddhistische Tibetaanse te zijn, geboren in India, waar u ook altijd gewoond hebt. Uw ouders zijn afkomstig uit Nyalam in Tibet en kwamen naar India toen ze heel jong waren. Ze vestigden zich aanvankelijk in een settlement in Mundgod. Uw familie begon daarna een zaak in Pune, waar u ook geboren werd. U ging er tot de tiende klas naar de Spicer Secondary School. U deed uw 11de en 12de jaar aan de Symbiosis Pune University. U studeerde er nadien bachelor of arts. In juli 2008 behaalde u uw diploma. Tijdens vakanties ging u nog terug naar Mundgod, waar uw ouders een huis hadden. Officieel was u in Mundgod geregistreerd. In uw studententijd was u lid van de Tibetan Student Association Pune. U deed af en toe mee met eendaagse hongerstakingen in het treinstation, om de Indiërs bewust te maken van de problematiek van Tibet. Uw vader overleed in 2007. Uw gezin kreeg problemen met de winkel. De Indiase overheid nam de winkel af en jullie kregen een winkel op een minder geschikte plaats. Hierdoor stond uw zus als enig meisje tussen allemaal mannelijke winkeliers, wat gevaarlijk was. Na uw studies zocht u werk, maar vond er geen. Jullie verhuisden in december 2008 naar Delhi. U zocht werk bij de overheid, maar vond geen omdat u geen Indiaas paspoort had. In april 2009 begon u te werken bij een callcenter van een Amerikaans studieleningenbedrijf. Ook uw zus werkte bij het callcenter, maar op een andere plaats. U werkte 's nachts en vond het onveilig.

U besloot naar België te reizen omwille van de discriminatie die u ondervond bij het zoeken naar werk, en omwille van de discriminatie en het pesten op uw werk zelf en de onveiligheid voor vrouwen. Deze problemen bestonden al voor uw ouders, en zouden ook op uw kinderen overgaan, zo meent u. Bovendien wilt u graag naar Tibet kunnen reizen, en met een Indiase IC kan dat niet. U vertrok op 1 januari 2013 en vloog via Dubai naar Frankrijk, waar u een drietal weken verbleef en van waar u naar België doorreisde. U reisde met uw IC en een visum. U weet niet welk visum, maar vermoedt dat het een visum van Frankrijk is, en gaf uw IC af aan de smokkelaar voor u vanuit Frankrijk naar België doorreisde. U bent België binnengekomen op 23 januari 2013 en hebt er dezelfde dag asiel aangevraagd.

U legt volgende documenten voor ter staving van uw asioldossier: originele Registration Certificate, origineel Green Book, origineel geboortecertificaat, puntenlijst van uw drie jaar universitaire studie, twee certificaten van uw universitaire studie, een brief van het Bureau van Tibet in Brussel om te attesteren dat u een bonafide Tibetaanse vluchteling bent en een attest van de Tibetaanse kolonie in Mundgod dat u er resident was, en een artikel "The Purity Myth" over de gevaren voor vrouwen in India.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiäre Bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde ten aanzien van de VRC.

U verklaart in India te zijn geboren en daar steeds te hebben geleefd tot aan uw vertrek uit India op 1/1/2013. U beëindigde uw tiende schooljaar aan de Spicer Secondary School en deed daarna uw 11de en 12de jaar aan de Symbiosis Pune University, beide in Pune. U studeerde daar nadien bachelor of arts. In juli 2008 behaalde u uw diploma. In uw studententijd was u lid van de Tibetan Student Association Pune en deed u af en toe mee met eendaagse hongerstakingen. U vond geen werk in Pune. Na de dood van uw vader in 2007 verhuisde u met uw gezin in december 2008 naar Delhi. In april 2009 begon u er te werken bij een callcenter van een Amerikaans studieleningenbedrijf.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve

procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen en neergelegde documenten dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke RC.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u, ondanks de vele inspanning van uw ouders waardoor u hebt kunnen studeren, omwille van het feit dat u geen Indiaas paspoort hebt en er Tibetaans uit ziet, geen goede job, bvb. bij de overheid, kan krijgen (CGVS p. 4). Bovendien werd u op het werk gepest omwille van uw uiterlijk. Doordat u 's nachts werkte was het ook gevaarlijk voor u als vrouw. U stelt dat er in India een grote ongelijkheid is tussen jongens en meisjes. Ten slotte stelt u dat u met uw Indiase IC niet naar Tibet op bezoek kan, terwijl dat met een Belgische nationaliteit wel mogelijk zou zijn (CGVS p. 9-10). U verklaart ook dat u in uw studententijd meedeed met politieke acties, zoals eendaagse hongerstakingen op openbare plaatsen, maar dit veroorzaakte voor u geen problemen (CGVS p. 4-5)

De redenen die u aanhaalt zijn echter geen geldige asielmotieven zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. U heeft niet aannemelijk gemaakt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens blijkt ook uit uw verklaringen dat de daden van discriminatie die u zou ondergaan hebben van dermate niveau waren dat ze gelijkgeschakeld kunnen worden aan vervolging. U hebt als Tibetaanse kunnen studeren en zegt zelf aan een goeie universiteit in Pune (CGVS p. 4). Dat u wegens het niet beschikken over de Indiase nationaliteit geen overheidsjob kon krijgen is evenmin van die aard dat het kan aanzien worden als vervolging. Immers zijn er nog andere jobs beschikbaar, en in Delhi vond u zelfs werk in een callcenter (CGVS p. 4). U heeft daar ook ongeveer vier jaar gewerkt, ondanks dat u er volgens u gepest werd wegens uw uiterlijk (CGVS p. 9). Het feit dat u geen vrije dag kreeg op Tibetaanse feestdagen, terwijl Indiërs dit wel makkelijk kregen op hun feestdagen is evenmin een dermate discriminerende maatregel dat het de graad van vervolging benadert (CGVS p. 9). In verband met uw verklaring als vrouw in India vervolging te vrezen dient te worden vastgesteld dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u het slachtoffer werd van seksueel geweld, of bij een eventuele terugkeer persoonlijk dergelijk risico zou lopen. Een louter verwijzen naar algemene zaken of dergelijke incidenten is niet voldoende.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indiase autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC.

U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze enkele dagen na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde (CGVS p. 6). Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om tenminste volledige kopie te vragen (of te nemen), komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een

officieel identiteitsstuk van de Indiase overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen te verhullen. Op uw RC staat trouwens 30/9/2012 als vertrekdatum.

Daargelaten de vaststelling dat het twijfelachtig is dat u uw IC, gelet op het belang van dit document, zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, dient voorts opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, contact kunnen opnemen met de Indiase ambassade teneinde het verlies van hun IC te melden en eventueel een duplicaat te verkrijgen. Gevraagd waarom u na aankomst in België geen stappen ondernomen heeft om een nieuwe IC te bekomen, verklaart u enkel dat u niet wist hoe u dat moest doen, en dat u niet gezien hebt dat in de IC staat dat men bij verlies de ambassade kan contacteren om een nieuwe IC te vragen (CGVS p. 6).

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt of kan beschikken, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Wat betreft de door u neergelegde documenten, zijnde uw 'green book', uw Registration Certificate, uw origineel geboortecertificaat, uw puntenlijst van uw drie jaar universitaire studie, twee certificaten van het beëindigen van uw universitaire studie, een brief van het Bureau van Tibet in Brussel om te attesteren dat u een bonafide Tibetaanse vluchteling bent en een attest van de Tibetaanse kolonie in Mundgod dat u er resident was merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Ze dienen slechts als bewijs inzake uw identiteit, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist. Het artikel over de gevaren voor vrouwen in India toont ook niet aan dat u of alle Tibetaanse vrouwen hiervan specifiek slachtoffer zouden zijn.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

1.3. Stukken

1.3.1. Verzoekster voegt bij het verzoekschrift de volgende documenten:

3. Caritas, Vluchtschrift, maart 2012, www.caritas-int.be;

4. Federal Office for migration, The Tibetan Community in India, 30 juni 2013, te consulteren op <http://www.ejpd.admin.ch/content/dam/data/migration/laenderinformationen/herkunftslaenderinformationen/asien-nahost/ind/IND-ber-tibetan-community-e.pdf>;

5. Organisation Suisse d'aide aux réfugiés, «Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde », reinseignement de l'analyse-pays de l'Osar, 9 september 2013, te consulteren op [http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde](http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde;);

6. UNHCR, "Improving Asylum Procedures: comparative analysis and recommendations for law and practice" maart 2010;

7. EHRM, YD t. Zwitserland, 30 maart 2013, n° 23273/13;

8. EHRM, DC t. Zwitserland, 22 januari 2013, n° 7267/13;

9. H. Knox Thames, India's failure to adequately protect refugees, <http://www.wcl.american.edu/hrbrief/v7i1/india.htm>;

10. VancouverCourier, Tibetan refugees seek better life in Vancouver, 2 januari 2014, te consulteren op <http://www.vancourier.com/tibetan-refugees-seek-better-life-in-vancouver-1.776792>;
11. The times of India, "Tibetans struggling to find another exile home in exile", te consulteren op http://articles.timesofindia.indiatimes.com/2013-10-07/india/42793100_1_tibetans-mcleodganj-exile;
12. US Congressional-Executive Commission on China: Annual Report 2013 dd. 10 oktober 2013, te consulteren op <http://www.cecc.gov/sites/chinacommission.house.gov/files/AR13DJ.PDF>;
13. Freedom House, Freedom in the world: Tibet, 2010, <http://www.freedomhouse.org/report/freedom-world/2011/tibet>;
14. "Chinese Crackdown on Tibetan Buddhism: A report published for the People's Republic of China's second Universal Periodic Review", Fidh, the international campaign for Tibet (ICT), September 2013, te consulteren op <http://fidh.org/IMG/pdf/en-report-tibet-4.pdf>;
15. "They Say We Should be Grateful" Mass Rehousing and Relocation Programs in Tibetan Areas of China", Human Rights Watch, juni 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/1476_1372338871_tibet0613webwcover-0.pdf;
16. "2012 International Religious Freedom Report – Tibet", US Department of State, 20 mei 2013, toegankelijk op 21 oktober 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/247442/357657_en.html;
17. "China: country of origin information (COI) Report", UK Home Office, 24 augustus 2011;
18. "Wave of arrests contributes to Tibet's growing isolation", Reporters Sans Frontières, 16 oktober 2013;
19. "More Attention to Tibet Needed", Asian Fortune, 6 mei 2013;
20. Times of India, "Protest against death of Arunachal student", 1 februari 2014 te consulteren op <http://timesofindia.indiatimes.com/city/delhi/Delhi-Protest-against-death-of-Arunachal-student/articleshow/29704983.cms?referral=PM>;
21. deredactie, "India opgeschrikt door brutale groepsverkrachting", 23 januari 2014, http://www.deredactie.be/cm/vrtnieuws/buitenland/140123_india_groepsverkrachting
22. Enfance tiers monde, "Tot 60 verkrachtingen per dag in India, http://www.kinderenderdewereld.be/index.cfm?Content_ID=878216711.
23. North Gazette, "Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet", 22 februari 2013, te consulteren op <http://northgazette.com/news/2013/02/22/tibetan-appeals-to-home-ministry-to-stop-deportation-to-china-occupied-tibet/>.

1.3.1. Verzoekende partij legt ter terechtzitting haar originele Green Book en haar originele RC voor en legt een aanvullende nota met stukken neer: stuk 24: dit betreft een verklaring die ook werd ondertekend door de ambassade van India te Brussel na de aanvraag tot een IC. Men werd weggestuurd en er werd gezegd dat men zich maar tot het Tibet Bureau diende te wenden. Dit haalt de verklaringen van verweerster onderuit als zou men (makkelijk) een IC kunnen bekomen via de ambassade hier; stuk 25: dit betreft de verklaring van de begeleider die mee was naar de ambassade over wat daar is gebeurd en staat opnieuw het ongelijk van verweerster. Deze persoon is werkzaam in drie vluchtelingen VZW's; stuk 26: dit betreft een studie van het IRB/CISR over de toepassing van artikel 1 E van de vluchtelingenconventie echter wordt verwezen naar de situatie van Tibetanen in India en wordt geconcludeerd dat Tibetanen niet dezelfde basisrechten hebben als Indiërs en daarom niet kunnen uitgesloten worden van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 1E vluchtelingenconventie. Deze redenering kan naar analogie worden toegepast; stuk 27: het betreft hier een origineel krantenartikel dat aantoont hoe men tegenover Tibetanen die het land ontvlucht zijn staat in India; stuk 28: dit betreft het bewijs dat beide zaken: EHRM, YD t. Zwitserland, 30 maart 2013, n° 23273/13 en EHRM, DC t. Zwitserland, 22 januari 2013, n° 7267/13 nog altijd hangende zijn voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg."

1.3.2. Verwerende partij voegt bij de nota de volgende bijlage: COI Focus China/India. De Tibetaanse gemeenschap in India (d.d. 19 februari 2014); COI Focus China/India/Tibet. Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe van 9 september 2013 (d.d. 29 januari 2014); 'Summary Conclusions on the Concept of "Effective Protection" in the Context of Secondary; Movements of Refugees and Asylum-Seekers', UNHCR (d.d. februari 2003).

Bij een schrijven van 6 mei 2014 voegt de verwerende partij een nieuwe update van de COI Focus "*China India, De Tibetaanse gemeenschap in India*" van 11 maart 2014 toe, alsook: COI Focus "*China India, De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India*" van 25 maart 2014 en COI Focus "*China - De vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China*" van 25 maart 2014.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet; de schending van het non-refoulement beginsel; de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; van het beginsel van non-refoulement; van artikel 3 EVRM; van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/ EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming); van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering; van artikel 3 EVRM.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat in casu geen verwijderingsmaatregel wordt aangevochten. Waar artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). De schending van artikel 3 van het EVRM, moet gelet op de aard van de bestreden beslissing, bijgevolg niet afzonderlijk worden beoordeeld.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.4. Het principe van internationale bescherming als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

2.5. De identiteit, nationaliteit en herkomst zijn dan ook de kernelementen in een asielprocedure. De Raad benadrukt dat niettegenstaande hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit van de verzoekende partij te bepalen noch of zij er meerdere heeft dan wel of zij staatloze is, het wel tot zijn bevoegdheid behoort om, op basis van de door verzoekende partij verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van gewoonlijk verblijf. Hierbij is het de verantwoordelijkheid van de asielzoeker om zijn beweerde identiteit, nationaliteit en land van gewoonlijk aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, indien ernstige juridische en materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door andere concrete en objectieve stukken en landeninformatie.

2.6. Er bestaat geen betwisting over verzoeksters identiteit zoals deze ook blijkt uit de Indiase documenten. Verzoekster is geboren te Mundgod, India op 17 november 1985 en heeft tot haar vertrek naar Europa altijd in India verbleven. Verzoekster verkreeg in 2003 haar Registration Certificate (RC), waarop staat dat zij een Tibetaanse "refugee" is, dewelke telkens verlengd werd en een laatste keer voor vijf jaar werd verlengd tot in 2017, zodat deze nog steeds geldig is.

2.7. Anders dan de commissaris-generaal concludeert, kan uit de gegevens van het administratief dossier en de processtukken niet blijken dat verzoekende partij de Chinese nationaliteit heeft. Verzoekster legt geen documenten voor waaruit kan blijken dat zij, haar ouders (grootouders) bekend zijn bij de Chinese autoriteiten, noch dat zij stappen hebben ondernomen om de Chinese nationaliteit te verwerven. Integendeel, verzoekster ouders verlieten Tibet "*toen ze heel jong waren*" (gehoor 12/12/2013 p. 2) en hun families kregen een settlement en een huis in Mundgod (gehoor 21/1/2014 p. 2). Verzoekster verklaart dat "*mijn moeder kwam toen ze twee jaar oud was, over mijn vader weet ik het niet*" (gehoor 12/12/2013 p. 3). Verzoeksters (groot)ouders hebben zich dan ook geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap en bij de Indische autoriteiten. Ook verzoekende partij is geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap en bij de Indische autoriteiten. Zij bezit een Indiase *Registration Certificate* (RC), uitgegeven in 2003 en telkens verlengd en een laatste keer zelfs voor vijf jaar tot in 2017, waarin staat dat zij de Tibetaanse nationaliteit bezit. Tibet geniet echter geen internationale erkenning en de Dalai Lama verliet Tibet in 1959 (zie administratief dossier). Verzoekster is geboren buiten China uit ouders die geen registratie in China aantonen, noch (identiteits-)documenten bezitten van de Chinese Volksrepubliek. Geen der partijen brengt ter terechtzitting elementen aan die de bewering kunnen ondersteunen in de bestreden beslissing dat een juridische band bestaat tussen verzoekende partij en de Volksrepubliek China. Wel wordt gesteld dat verzoeksters familie zich gevestigd heeft in India.

2.7.1. Verzoekende partij verklaart ook niet de Indiase nationaliteit te bezitten, wat inderdaad kan blijken uit de door haar neergelegde Indiase identiteitsdocumenten. India is voor verzoekende partij niet het eerste land van asiel, maar het land van gewoonlijk verblijf, waar zij geboren is en als kind van Tibetaanse bannelingen steeds legaal heeft verbleven met een verblijfstitel of *Registration Certificate* die dit bevestigt (zie RC "Refugee"). Ter terechtzitting wordt dan ook gesteld dat verzoekende partij geen nationaliteit heeft aangetoond, noch hebben de beide partijen aangetoond dat verzoekster (*de jure*) de Chinese nationaliteit zou bezitten. De toepassing van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet is aldus niet ter zake dienend. Zoals ter terechtzitting ook gesteld wordt, is het aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij India verlaten heeft omwille van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het is ook aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij niet naar India terug kan keren. De opmerkingen van verzoekende partij inzake de "problematiek en de cumulatieve voorwaarde" van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, worden aldus *in casu* niet nuttig aangevoerd. Er is dan evenmin enige reden tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

2.8. Ter terechtzitting menen de partijen daarop dat hun motieven en argumenten naar India staande blijven. Verzoekende partij betwist niet dat zij geen enkele nationaliteit kan aantonen en India het land is waar ze vandaan komt, ze volhardt wel in de argumenten dat de Tibetanen in India geen vast verblijf en bescherming hebben en er aldus nog steeds sprake kan zijn van refoulement naar China. Verwerende partij meent dat verzoekende partij niet aantoonde vervolgd te zijn in India en zij wel het recht heeft om naar India terug te keren.

2.9. Verzoekster heeft steeds een legaal verblijf gehad en heeft nog steeds tot in 2017 een legaal verblijf in India, zoals ook kan blijken uit haar RC. Verzoeksters bewering dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is, wordt door de door haar neergelegde documenten tegengesproken. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is of afhankelijk is van de "goodwill van de regering". Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "*long term staying Tibetans*" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt (COI Focus) "CHINA INDIA" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*"). Zo blijkt zelfs dat de Indiase overheid inzake verblijfsdocumenten nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoekster er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies ("*Information Pertaining Tibetan Nationals*"). Dat dit beleid afhankelijk is van de zittende regering, is een bewering die strijdig is zowel met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met verzoeksters eigen verklaringen en de voorbije realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers sedert midden vorige eeuw gevestigd in India. Verzoekster toont evenmin aan waarom er thans na meer dan een halve eeuw veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld

worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en een langere geldigheid krijgen. De Canadese rechtspraak (Choezom, Tendzin c. M.C.I. (C.F., IMM-1420-04), von Finckenstein, 30 septembre 2004; 2004 CF 1329) neergelegd ter terechtzitting is in deze zin irrelevant nu verzoekster niet wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Bovendien kan blijken dat deze Tibetaanse zaak steunt op beperkte, onvolledige landeninformatie noch recente informatie nu de aangehaalde zaak reeds dateert van 30 september 2004 wat bezwaarlijk actueel is. Verzoekster blijft dan ook bij louter theoretische beweringen.

2.10. De argumenten van verzoekster inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Vooreerst dient te worden herhaald dat verzoekster zelf niet afkomstig is uit China en dus al te betwijfelen valt of China een ongedocumenteerd vreemdeling zou toelaten tot het grondgebied en evenzeer dat India zou trachten haar naar China uit te wijzen. Hoe dan ook uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", blijkt dat de Indische *Supreme Court* het beginsel van non-refoulement zowel als "*gebruikelijk internationaal rechtsprincipe*" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "*Recht op Leven*". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

2.10.1. Daarenboven kan uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA/TIBET" "*Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe*" aangebrachte informatie en analyse blijken dat Tibetanen geen risico lopen overgeleverd te worden aan de Chinese autoriteiten. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen (zie stuk 5), dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekende partij aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoekster in India geen gegronde vrees aantonen om uitgewezen te worden. Integendeel uit hetzelfde stuk blijkt dat deze bewering niet verder gaat dan een vermelding zonder bijzonderheden, en voorts wordt ook gesteld dat dergelijke beweringen bovendien schaars zijn en tegengesproken worden en ten slotte dat algemeen bevestigd wordt de Tibetanen niet het voorwerp zijn van refoulement.

2.10.2. Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat deze twee zaken betrekking hebben op Tibetanen van (vermeende) Chinese herkomst en nationaliteit, zodat er niet zonder meer vergelijkingen kunnen worden getroffen, en dat de bijgevoegde documenten "questions" betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI vervatte informatie verwijst. Daar waar verzoekster een internetbericht "*Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet*" toevoegt, kan hieruit niet blijken dat de betrokkene ook effectief overhandigd werd aan de Chinese autoriteiten, enkel dat hij veroordeeld werd tot deportatie na het uitzitten van zijn gevangenisstraf. Verzoekster kan daarbij bezwaarlijk haar situatie vergelijken met deze van veroordeelde criminelen. Bovendien heeft ze zelf nooit gesteld dat ze deportatie vreesde naar China, waaruit kan blijken dat ze hiermee niet geconfronteerd werd in haar omgeving noch dat dit haar bezorgdheid was en deze toevoeging in het verzoekschrift louter theoretisch of hypothetisch is.

2.11. Ten slotte bevestigt de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier "*dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)*". Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen met hun nakomelingen zich genoegzaam kunnen registreren in India, er ongemoeid kunnen verblijven, ze niet het voorwerp zijn van refoulementmaatregelen, dat hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden. Ook verzoekende partij is geboren in India waar ze haar hele leven heeft gewoond tot ze naar België kwam. Verzoekster wordt door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaanse beschouwd (Green Book). Haar familie heeft zich in India gesetteld, waar ze een winkeltje hadden en verzoekster kon studeren en er gewerkt heeft.

2.12. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden

aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Immers verzoekster wordt niet vervolgd door de Indiase overheid en verklaart ook geen problemen te hebben met de Indiase autoriteiten.

2.13. Daargelaten de vaststelling dat verzoekster geen asiel heeft aangevraagd in Frankrijk en dus geen bescherming zocht bij de eerste mogelijkheid, verwijst verzoekster op het CGVS en in haar verzoekschrift slechts naar niet nader geduide noch geconcretiseerde discriminaties en problemen met mannen. Dat er op verzoeksters werk in een buitenlandse firma geen verlof wordt gegeven op Tibetaanse feestdagen kan bezwaarlijk in aanmerking komen als een vervolging. Geenszins kan blijken dat verzoekster in het bijzonder wordt geviséerd, laat staan op dermate systematische wijze dat ze hiervoor het land dient te ontvluchten. Waar het verzoekschrift nieuw en dus laattijdig opwerpt dat gronden en huizen van de Tibetanen nooit hun eigendom kunnen zijn, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekster dit voordien nooit heeft aangehaald, noch kan hieruit een asielrechtelijke vervolging worden afgeleid. Indien verzoekster aanhaalt dat de Indische overheid de marktruimte heeft afgenomen nadat haar vader was gestorven en de winkel door minder personen werd uitgebaat, dan stelt de Raad tevens vast dat verzoekster een andere marktruimte toegewezen kreeg. Daarenboven kan hieruit geen asielrechtelijke vervolging worden afgeleid nu dit een gunst van de Indiase overheid is. Dat verzoekster bij een betoging op een publieke plaats te horen krijgt van de politie dat ze weg moeten gaan en dat er desnoods geweld zal gebruikt worden, is mogelijk doch dit leidt evenmin tot een nood aan bescherming, te meer nu verzoekster dientengevolge nooit problemen heeft ondervonden. Verzoekster heeft een universitair diploma kunnen behalen, haar familie baatte een winkel uit en verzoekster heeft van 2009 tot aan haar vertrek in een callcenter gewerkt, waar *“het loon is hoog”* (gehoor p. 8). Verzoekster is niet ernstig waar zij stelt illegaal te zijn nu zij legaal naar Europa is gekomen terwijl ze een geldige RC bezit. Dat verzoekster de Belgische nationaliteit wil verwerven om naar Tibet te kunnen gaan, komt evenmin in aanmerking voor internationale bescherming.

2.14. Waar verzoekster nog beweert dat ze niet kan terugkeren naar India, wordt dit geenszins aangetoond, temeer uit de door verzoekster voorgelegde kopie van haar Registration Certificate blijkt dat deze geldig is tot 2017. Vooreerst kan erop gewezen worden dat verzoekster vrijwillig en zonder enige dwang of noodzaak is vertrokken uit India. Er kan ook niet worden ingezien waarom verzoekster niet kan terugkeren naar India. Verzoeksters korte bewering dat ze haar IC gegeven zou hebben aan een smokkelaar, zonder nadere gegevens en toelichtingen, kan bezwaarlijk de waarachtigheid hiervan aantonen te meer de Raad niet inziet waarom verzoekster überhaupt een smokkelaar zou inschakelen en 900.000 roepies betalen indien zij legaal met haar eigen IC heeft gereisd en dit tevens haar eigen reisdocument is en ze wel haar RC mocht bijhouden. Verzoekster kan bezwaarlijk stellen in het verzoekschrift dat de bestreden beslissing op dit punt louter speculeert nu ze zelf vrijwillig nalaat alle elementen aan te brengen om haar beweringen te ondersteunen. Voor zover verzoekster haar reisdocument heeft vernietigd of weggedaan - wat niet is aangetoond en bovendien bedrieglijk handelen inhoudt - kan evenmin overtuigen dat zij onmogelijk een nieuw document of een duplicaat kan krijgen. Integendeel uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier blijkt dat de CTA in India de Tibetanen daadwerkelijk bijstaan bij het verkrijgen van reis- en verblijfsdocumenten en de Indiase autoriteiten jaarlijks 5000 nieuwe IC's uitreiken (*“CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”*). Aangezien verzoekster legaal met haar IC naar Europa is gereisd, wordt niet aangetoond dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken. Volledigheidshalve herhaalt de Raad dat artikel 48/4, §5 Vreemdelingenwet niet van toepassing is en de bewijslast inzake de terugkeer op verzoekster rust.

2.15. Verzoeksters attesten van de Indiase ambassade kunnen evenmin aantonen dat verzoekster de toegang tot het Indiaas grondgebied wordt geweigerd. De Tibetaanse personen die zich hadden aangeboden op de Indiase ambassade dienden zich voor de praktische administratieve afhandeling tot de CTA te wenden wat bezwaarlijk kan verbazen nu dit ook de wijze is waarop in India dient gehandeld te worden en uit deze stukken niet kan blijken dat deze personen over de nodige geldige identiteitsdocumenten beschikten. Verzoekster toont geenszins aan dat een ambassade aan personen die zich ongedocumenteerd aanbieden zonder meer identiteitsdocumenten moet uitreiken. Bovendien kan uit deze bijkomende stukken (stukken 24 en 25) niet blijken of hun situatie gelijklopend is met deze van verzoekster gezien verzoeksters originele RC geldig is tot 2017. Ten slotte kan niet uit de objectieve informatie blijken dat asielzoekers zouden geviséerd worden bij hun terugkeer naar India omwille van een asielaanvraag in het buitenland, noch ziet de Raad in hoe de Indische autoriteiten hier überhaupt weet van zouden hebben gezien de geheimhoudingsplicht van de Belgische asielinstanties ter zake.

2.16. Verzoekster is niet vertrokken uit India uit nood aan bescherming noch kan blijken dat ze niet terug kan omwille van een vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij evenmin aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.17. Verzoekster vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoont dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht en zij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.18. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK